

Kam smeruje „synodálna Cirkev“?

emeritný arcibiskup z La Plata Mons. Héctor Aguer

12. novembra 2021 ✝ Cirkev

Zdroj: Religion Unplaged

Najvyšší pontifik zvolal XVI. riadne generálne zhromaždenie Biskupskej synody na október 2023, ktorá sa bude zaoberať témou „*Za synodálnu Cirkev: spoločenstvo, účasť a poslanie*“. Na tento účel stanovil, že od tohto roku sa budú vo všetkých diecézach sveta zvolávať zhromaždenia, aby „*počúvali Boží ľud*“. Inými slovami: Cirkev vstúpila do trvalého, trojročného stavu oslobodzovania v celosvetovom meradle. Je cieľom relativizovať hierarchické zloženie Cirkvi, aby sa výkonná moc odovzdala „radovým občanom“? Analyzujú sa „nové laické služby“, ktoré konkurujú posvätným službám, obmedzujú ich a nakoniec sa dokonca stávajú ich náhradou? Je „synodálna Cirkev“ na ceste stať sa liberálnou demokraciou?

Je prinajmenšom prekvapujúce, že v posledných rokoch sa toľko nalieha na spochybňovanie údajnej „autoreferenčnosti“ Cirkvi a teraz sa zvoláva synoda, aby sa posilnilo to, čo je údajne nesprávne! Nenastal čas znovu si prečítať a uviesť do praxe to, čo učí kniha Skutkov apoštolov? Pre „Cirkev v pohybe“ by to bola vynikajúca príležitosť napodobniť misijný zápal Turíc s dojímavým vyznaním viery a mučeníckou smrťou apoštolov a prvých učeníkov.

Už viac ako šesť desaťročí hovoríme o cirkevnom aggiornamente. Etymologicky toto slovo znamená aktualizovať (*giorno*). Existuje deň, ktorý trvá niekoľko desaťročí? A ďalej, či sa v tejto dobe prehĺbilo poverenie, ktoré dal Ježiš Kristus: „*Chodte a získavajte učeníkov zo všetkých národov, krstite ich v mene Otca i Syna i Ducha Svätého a učte ich zachovávať všetko, čo som vám prikázal*“ (Mt 28,19–20)? A tiež: „*Chodte do celého sveta a hlásajte evanjelium všetkému stvoreniu. Kto uverí a dá sa pokrstiť, bude spasený. Kto neuverí, bude odsúdený*“ (Mk 16,15–15)? Robiť to, čo od nás Pán žiada, evanjelizovať a získavať nové deti, nie je prozelytizmus, ale skutok poslušnosti a spravodlivosti, a zdroj pravej radosti. *Da mihi animas caetera tolle* (Daj mi duše a všetko ostatné si vezmi), opakoval svätý Ján Bosco; v nemenej ťažkých časoch pre Cirkev.

V rôznych článkoch som tvrdil, že v týchto dňoch sa mnohí obávajú rozdelenia Cirkvi. Z relativistickej perspektívy sa považujú za zodpovedných skupiny konzervatívcov a progresívcov, akoby boli rovnako zideologizované; obe by sa mali ponoriť do veľkej rieky, ktorou je Cirkev, kde je miesto pre každého

(neklamme sa: v skutočnosti niektorí pre relativizmus viac ako iní), alebo by sa každá mala považovať za tvár veľkého mnohostena, ktorým je Cirkev. V tejto vízii sú tí, ktorým to prekáža tými, ktorí sa z historických a teologických, nadprirodzených dôvodov držia veľkej katolíckej tradície a bránia sa prijatiu navrhovaných a oficiálne podporovaných „nových paradigiem“. Konzervatívci a progresívci (možnože tieto názvy nie sú primerané), ak sa nezatvrdia a nezideologizujú svoje postoje, by mohli byť rešpektovanými odtieňmi doktrínalnej ortodoxie a pokojne sa podeliť o pastoračnú úlohu.

Zdroj: Flickr

Zdôraznil som to vo svojej práci *Polutovaniahodný krok späť*, týkajúcej sa *Traditionis custodes*: „*Súčasný pápež vyhlasuje, že chce ešte viac pokračovať v neustálom hľadaní cirkevného spoločenstva a aby sa tento cieľ stal účinným, likviduje dielo svojich predchodcov tým, že kladie svojvoľné hranice a prekážky tomu, čo zaviedli s vnútrocirkevným ekumenickým úmyslom a rešpektom voči slobode kňazov a veriacich! Podporuje cirkevné spoločenstvo v opačnom garde.*“ Nové opatrenia sú polutovaniahodným krokom späť. *Pax liturgica*, o ktorý sa Benedikt XVI. s múdrosťou a vznešenou láskou usiloval v *Summorum Pontificum*, bol zmietnutý jedným ťahom pera. Nový pápež bude musieť obnoviť úplnú a absolútnu slobodu pre všetkých kňazov, aby mohli sláviť „starú omšu“ bez toho, aby museli žiadať o povolenie svojho biskupa.

Prekvapuje tvrdá reakcia Vatikánu na to, čo nazýva módou, najmä medzi mladými ľuďmi. Nie je móda sama osebe pominuteľná a často veľmi prchavá? Je zrejmé, že v praxi to tak nie je a preto bola takto daná odpoveď neprimeraná.

Viem, že mnohí mladí ľudia v našich farnostiach majú plné zuby liturgického zneužívania, ktoré hierarchia umožňuje bez toho, aby ho napravila; chcú eucharistické slávenie, ktoré zaručuje vážnu a hlboko nábožnú účasť. V tejto snahe nie je nič ideologické. Títo mladí ľudia – a niektorí už nie sú mladí – nechodia na omšu, aby videli predstavenie alebo aby sa oslávili; idú, aby vzdali Bohu slávu, posvätili sa a potom všade niesli sladkú vôňu Krista. Na druhej strane, keďže musíme byť pozorní na znamenia času a načúvať, nemali by sme načúvať týmto našim bratom, ktorí sú zakorenení v najčistejšej Tradícii a ortodoxii?

Pred deviatimi rokmi, v roku 2012, som mal na pozvanie vtedajšieho pápeža Benedikta XVI. tú česť zúčastniť sa na synode o novej evanjelizácii. Osobitne ma dojala prezentácia Tomassa Spinelliho, mladého 23-ročného katechéty z Rímskej diecézy. Keď som ho počúval, povedal som si: prečítam toto posolstvo seminaristom. Jeho slová sa stretli s najväčším potleskom synody.

„Vy, kňazi, ste (na adresu biskupov)“ povedal, „hovorili o úlohe laikov. Ja, ktorý som laik, chcem hovoriť o úlohe kňazov. My mladí ľudia, dodal Tomasso, potrebujeme silných sprievodcov, pevných vo svojom povolaní a vo svojej identite. Práve od vás, kňazi, sa učíme byť kresťanmi, a teraz, keď sú rodiny viac nejednotné, je vaša úloha pre nás ešte dôležitejšia. Vydávate svedectvo o vernosti povolaniu, učíte nás pevnosti v živote a možnosti vybrať si alternatívny spôsob života, ktorý je krajší ako ten, ktorý nám ponúka dnešná spoločnosť.“

Moja skúsenosť, poznamenal mladý muž, svedčí o tom, že tam, kde je horlivý kňaz, komunita v krátkom čase rozkvitá. Viera nestratila svoju príťažlivosť, ale musia existovať ľudia, ktorí ju ukážu ako serióznu, rozumnú a dôveryhodnú voľbu. Znepokojuje ma, že tieto modely sa stali menšinou. Kňazi stratili dôveru v dôležitosť vlastnej služby, stratili charizmu a kultúru. Vidím kňazov, ktorí stotožňujú „venovanie sa mladým ľuďom“ s „obliekaním sa za mladých ľudí“, alebo ešte horšie, žijú životným štýlom mladých ľudí. To isté platí aj v liturgii, pretože v snahe urobiť sa originálnymi sa stávajú bezvýznamnými. Žiadam vás, aby ste mali odvahu byť sami sebou. Nebojte sa, pretože všade tam, kde ste autentickými kňazmi, kde nebojácne prednášate pravdu viery, kde sa nebojíte učiť nás modliť, my mladí vás budeme nasledovať. Sami si zopakujeme Petrove slová: „Pane, ku komu pôjdeme? Len ty máš slová večného života. Túžime po večnom a pravom.“

Tomasso nám zanechal krásnu lekciu lásky ku Kristovi a Cirkvi. Takmer po desiatich rokoch sú jeho slová stále veľmi aktuálne. Mladí ľudia ako on sú súčasťou riešenia, nie súčasťou problému. Je na nás, pastieroch, ktorých ako takých ustanovil sám Ježiš Kristus, a nie nejaký ľudský konsenzus alebo antropocentrické odchýlky, aby sme ich viedli, učili a viedli k stretnutiu s Bohom. Svätý Pavol varuje Korinťanov: „Každý nech si dáva pozor, ako stavia. Základ už bol položený a nikto nemôže položiť iný, pretože základom je Ježiš Kristus“ (1Kor 3,10–11). Toto je pravé východisko, ktoré od nás žiada jediný Pán dejín. To, ktoré vždy smeruje vpred, k definitívnemu stretnutiu vo Večnosti...

Zdroj: <https://www.infocatolica.com/?t=opinion&cod=41937&fbclid=IwAR3zk6kMqba8-XzZDsWXkheu6FbLzkGPle0QzhX5Wf7obJ6PeG1x2d0W718>

URL adresa článku: <https://christianitas.sk/kam-smeruje-synodalna-cirkev/>